

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter I

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. XXVIII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873725520.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

»Sanct Hansaften Spil« er en Programdigtning, Formuleringen af den nye Lære, Steffens havde indviet Oehlenschläger i. Derfor mærker man saa tydeligt de fremmede Forbilleder og den fremmede Indflydelse. *Ideen* stammer fra Goethes lille Lejlighedsspil »Das Jahrmarktsfest zu Plundersweilern« med dets rask henkastede Typer af et Markeds brogede Verden og dets friske Versekunst: det djærve, kantede »altdeutsche« Knyttelvers, der brydes af de afvekslende, markante Strofer, hvori den skrigende og larmende Sværm af Tyrolere, Bønderfolk, Kagekoner, Zigeunere, Visesangere etc. søger at overdøve hinanden. Her finder vi ogsaa Forbilledet for Marionetkomedien i det satiriske Spil om Esther og Ahasverus. Den *ydre Form*: »et sammenblandet Chor, - Hvor Overgiveness og Skiemt og Glæde - Afvexler med en dybere Natur,« altsaa Blandingen af kampivrig Satire og positiv Lyrik - har Oehlenschläger studeret i Tiecks Literaturkomedier, især »Prinz Zerbino«. Hans Angreb paa Oplysningstiden synes undertiden hovedsagelig at sigte paa den tyske Romantiks Fjender og kun i Forbifarten give Oplysningens hjemlige Repræsentanter et Par Sidehug, og paa den anden Side er et Digt som Romancen om Kirsten Piil et tydeligt dansk Sidestykke til Tiecks Middelalderbegejstring og Romantikernes æstetiske Katolicisme, og Naturlyriken en Videreførelse af den, Tieck havde skabt. Som metrisk Forbillede mærker man foruden Tieck A. W. Schlegel med hans i 1800 udkomne Digtsamling: det er Marias Canzone (»Da jeg imorges aabnede mit Øie«) og det spanske Romancevers i Ludvigs Monolog (»Mat og ene, bleg og ene«); Friedrich Schlegel, som ellers kun har betydet meget lidt for Oehlenschläger, har maaske lært ham den ejendommelige Anbringelse af Rimene ind mod Linjernes Midte, som findes i det lille Digt: »Den vilde Støi nu lyder ikke længer«. - Og fremfor alle mærkes Steffens i Stykket. Hans Trods mod det satte københavnske Publikum er levendegjort i »Dandseren paa Voltigeerlinien«; hans Anskueiser om Naturen, Historien og det intuitive Geni har inspireret Vandringsmandens Prolog, Perspektivbillederne og det panteistiske Mysterium, som slutter Værket. Ved Siden af Tiecks Satire har xxx Steffens levende Ord lært Oehlenschläger at rejse sig mod den fladtraadte Nytte-Filosofi.